

Proloog

*Een greep uit het verleden welke uitmondt in de toekomst
die gevormd wordt in het heden*

Hoorn, 22 mei 2022

Het was een stille nacht, bijna heilig. Buiten mij om gerekend dan. Ik was op oorlogspad. De avond ervoor was niet volkomen vlekkeloos verlopen. Er was met recht een smetje aan de schandvlek op mijn toch al onfatsoenlijke blazen toegevoegd. Een discutabele gedaante was onopgemerkt mijn appartement binnengedrongen. Het betrof een of ander afzich-
telijk maar oersterk randfiguur die in het kielzog van drie oogverblindend schone dames mijn huis inglipte. Alhoewel, zo schitterend waren die vervallen graatvissen niet eens. Ze bleken zelfs op vriendelijk verzoek, én na stevig aandringen, maar nauwelijks bereid om beurtelings pirouettes te draaien op mijn goedlachse jongeheer. Van die onversneden bereidwilligheid uit grootmoeders tijd waren ze dus ook al niet bepaald te betichten, maar ik was te beschonken om selectief dan wel realistisch te zijn. Om dezelfde reden was ik niet bij machte die homp onnodig protoplasma op te merken en de entree te ontzeggen. Als aalmoes kreeg ik m'n (on)verdiende loon: een handjevol knokkels in mijn centenbak. De aanleiding? Nou, na dat gedrocht even uitvoerig bestudeerd te hebben, stelde ik dat hij niets toevoegde aan het gezelschap. Dat hij de vleesgeworden tegenwind was die steeds de sfeer uit de lucht nieste. Dat was ook gewoon zo, maar aan een weloverwogen weerwoord zou hij nooit beginnen. Staand

‘stak hij van wal’ met een serie secure snelle slagen richting mijn slinkse snoet, terwijl ik juist vuistdiep in mijn sofa was weggezonden. Mijn uitermate hachelijke uitgangspositie maakte dat ik langdurig moest recupereren van de stortvloed aan stoten en eerdat ik weer eens bijkwam, was hij allang vertrokken.

Onder gelijke omstandigheden had ik hem vast op heroïsche wijze gehumilieerd en hem in duizend pannen gehakt gecompartmenteerd, maar nu was het louter incasseren geblazen. Die bonk rundvlees met botten had me goed te grazen genomen. De daaropvolgende pijn aan het gezicht vervloog een dag later echter in het niets vergeleken bij de lichamelijke pijnen die ik toch al in me meedroeg gedurende die tijd. Mijn rug- en beenspieren waren al jarenlang en in toenemende mate mijn grootste tegenspelers, zonder ze ooit gezien te hebben en zonder exact te weten waarom dan. Een onzichtbare vijand die zich desalniettemin op uiterst indringende wijze kenbaar maakte, iedere dag weer. Het dreef me tot waanzin. Al vond ik drijven dan wel weer waanzinnig. Enkel in het water voelde ik me namelijk nog enigszins comfortabel. Ik rolde elke dag wel even het IJsselmeer in, maar voor het leeuwendeel leefde ik als een vis op het droge. Ik kon moeilijk in een aquarium gaan wonen. Lopen was tot een ware verschrikking geworden, ik liep voor geen ene meter meer. Vloeiend lopen ging alleen nog pijnloos, of überhaupt, als mijn spieren diep in het glaasje vielen. Het liefst kieperde ik halve liters zwaar bier mijn giechel in.

Dat besloot ik de volgende dag dan ook maar weer te doen. Mijn opgekropte wraakzucht van de avond ervoor bluste ik af

met alcohol om wederom een loopje te kunnen nemen met de werkelijkheid. Maar dat vuur kreeg ik er nooit meer uitgewassen. Mijn woede viel niet meer in de kiem te smoren en de drank maakte deze eerder slachtrijp, zodat er spoedig en rijkelijk geoogst zou kunnen worden. Het moment om mijn agressie aan de wereld te presenteren, kwam steeds naderbij. Toen de nacht zoals gebruikelijk eerst nog avond was, werd er een laatste vernederende en doorslaggevende lading zaad in mijn toch al kwaadaardige ondergrond geplant. Deze zou mijn woede doen laten uitgroeien tot een hemelhoge bonenstaak waarmee ik de donkerste wolken wilde doorboren. Bonenstaak, doorboren, lading zaad. Ik hoor daarginder gerust het gruisige gefluister van wat schunnige geilneven door het schuine struikgewas suizen, maar mijn wellustige woordkeuze behelst geen geraffineerde manoeuvre jullie geest vast ontvankelijk te maken voor een nichterige ontboezeming. Geen bewuste althans, het toeval wil grappig genoeg van wel. De oude man die me ergens die avond mee naar zijn huis nam, was namelijk nogal een heetgebakerde en hitsige homofiel, al zag hij eruit alsof hij een dode geest had ingeslikt, zo bleek als hij was. Hij beloofde me drank en drugs en die belofte kwam hij ook wel na, ere wie ere toekomt, maar hij wilde er natuurlijk wel iets voor terug. Hij stond erop dat ik hem zou betalen in natura, hij kende wel tweeduizend manieren waarop ik hem zou kunnen behagen. Hij ratelde ze allemaal op, hij was zó onnatuurlijk lang van stof dat het een verstikkende werking op me had. Hij wilde me maar wat graag aanraken, maar ik gaf stellig aan dat ik daar allesbehalve gediend van zou zijn. Hoewel, dat help ik mezelf hopen.